

ны слѣчайни, дася спростира рѣзѣма въ нашите понѣтїи, бѣзъ дася пресичватъ съ другїи нарѣчїи смѣсли, на коѣ то нѣщо (бѣгѣва) отъ послѣдиете, съ тоѣа до-
брѣ совокуплѣнїе ѣ достопохвално посланїето.

За сладостното.

Ни ѣ доволно тоѣмо да писѣваме чїсто, но ѣ
должно ѣ ещѣ, да ѣзрїчваме нашите понѣтїи съ ѣд-
на естѣственна сладость, коѣто зовеме сладостное. То-
ѣа состоѣнство са предобѣва съ прилѣжното чтѣнїе съ до-
брополѣзїите кнїги, съ многогодишното внимѣтелное при-
глѣдѣвани, съ чѣстото бѣзчїтелно оупражнѣнїе, ѣ найве-
че съ чїнното бѣхѣжданїе съ оучинїите человекѣцы. —

Но посланносписѣтелемъ подобѣва, коѣлото мѣжи
да отвѣгѣва отъ многоискѣснїи рѣчи: отъ злорѣвностное,
сѣхѣтное, многобѣрдностное, ѣ многоспрѣстое ѣзрѣченїе. Да
ствѣгѣва отъ вмѣстителнїитѣ перїѣди: ѣ отъ многодол-
гїитѣ сочинѣнїи. Прѣче коѣлото мѣже ѣскѣсно ѣ ласно-
вразѣмїтелно да сотворѣва перїѣдите крѣгли (вїти),
ѣ произношѣнїето сладостно, бѣзъ да отпѣдка отъ сла-
достното порѣдочно прѣвило.

„За подобеното ѣ полѣзното положѣ- нїе на веществѣто.

Оу всѣкое посланїе, на какѣкте вїдъ ще вї, прѣ-
вомъ са оупотребѣлѣва ѣдно собѣрно намѣрѣнїе: коѣто
ѣ подвижната причїна на посланїето, коѣлото различ-
нїи мѣгатъ да са посланствата отъ сѣбѣси, тоѣко
различно ѣ предлежѣщее намѣрѣнїе, коѣто мѣже да бѣ-
де помного, ѣлїи помѣло достослѣвното.